

אורי צבי גרינברג

עם אלי הנפח / אורי צבי גרינברג.

ה. עם אֵלֵי הַנֶּפֶחַ

כִּפְרָקֵי נְבוּאָה בּוֹעֲרִים יְמוֹתַי בְּכָל הַגְּלוּיִים
וְגוֹפֵי בִינֵיהֶם כְּגוֹשׁ הַמִּתְקַבֵּץ לְהַחֲדוֹ.
וְעָלֵי עוֹמֵד אֵלֵי הַנֶּפֶחַ וּמְקָה בְּגְבוּרָה:
כָּל פֶּעַע, שֶׁחֲתָךְ הַזְמַן בִּי, פּוֹתֵחַ לֹא חֲתוּךְ
וּפּוֹלֵט בְּנֹצֵי רְגָעִים הָאֵשׁ הַעֲצוּרָה.

זֶהוּ גוֹרְלִי־מִשְׁפָּטִי עַד עָרֵב בְּדָרְךָ.
וּבְשׂוֹבֵי לְהַטִּיל אֶת גּוֹשֵׁי הַמִּכָּה עַל עַרְשׁ,
מִי – מִצַּע פְּתוּחַ.
וְעִירִים אֲדוּבֵר עִם אֵלֵי: עֲכָדַת בְּפָרְךָ.
עֲתָה בָּא לִילָה; תָּן – שְׁגִינֹנֵי נְנוּחַ.

★

כְּמוֹ אִשָּׁה הַיּוֹדְעָה כִּי רַבּוֹ עָלֶי קִסְמִיהָ,
יִלְעַג לִי אֵלֵי: בְּרַח אִם רַק תּוֹכֵל!
וְלִבְרַח לֹא אוֹכֵל.

כִּי בְּבָרְחֵי מִמֶּנּוּ בְּחִמָּה נוֹאֶשֶׁת
וּבְנֹדֵר בְּפִי, כְּנַחֲלַת לֹחֶשֶׁת:
"לֹא אוֹסִיף רְאוּתוֹ!"

אֲנִי שָׁב אֵלָיו שְׁנִית
וְדוֹפֵק עַל דְּלִתִּי,
כְּאוֹהֵב הַמִּסָּר.

כְּאֵלֹו אֲנֵרֵת אֶהְיֶה לִי כֶּתֶב.

שיר ארספואטי – המשורר מתאר את תהליך היצירה ואת משמעותה של יצירתו.

על-פי אצ"ג (אורי צבי גרינברג) המשורר הוא נביא, ודברי השירה שלו הם פרקי נבואה. השקפת זו יוצרת **משוואה** בין דמותו של הנביא, האיש שנבחר על-ידי אלוהים להעביר מסר אל העם, להביא את העם לחזרה בתשובה וגאולה לבין דמותו של המשורר.

פי - עש"ט פתוח.

הפה הפצוע פתוח כדי להמשיך ולומר את דברי הנבואה-שירה, אבל בבוא הלילה המשורר זקוק למנוחה, ולכן הוא פונה לאל, בפנייה שמעידה על אינטימיות ואחוה:

"וְעִירֹם אֶצְרֶה עִם אֱלֹהֵי: אֶבְצֵת בְּפִיךָ..."

העירום מעיד על האינטימיות הקרובה, אין שום מחיצה או משהו שיפריד בינו לבין האל. קירבה זו מאפשרת לו לדבר עם האל כשווה מעמד. הבקשה "תן- שנינו ננוח" מחזקת אף היא את תחושת האינטימיות והשוויון בין השניים.

"וְעִירֹם אֶצְרֶה עִם אֱלֹהֵי: אֶבְצֵת בְּפִיךָ.
עֲתָה בֵּא אֵלַיךָ: תֵּן - שְׁנֵינוּ נְנוּחַ."

מילות הסיום של השיר נאמרות בתחינה, ברכות, בעייפות. בקשתו של הדובר נאמרת בנימה של פיוס - גם המשורר וגם האל זקוקים למנוחה לאחר העבודה הקשה של היום. יש שותפות בין האל לנביא המשורר, ומאחר ותהליך היצירה דרש כוחות ומאמץ משניהם, עתה הם זקוקים למנוחה.